

Babalar ve Analar

Nureddin Yıldız'ın 22.12.2019 tarihli (376.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Değerli kardeşlerim,

Bir gün dünyanın hiç İslam girmemiş yerlerinden birinde bir insanla karşılaştık ve insanlığının iyi olduğunu müşahede etsek, beyefendi/hanımfefendi bu kişinin misafirperverliğini ve cömertliğini görsük; onun hakkında İslam'ı kabul etmesini ve güzel insanlığını cennetle buluşturmasını ister miyiz? Elbette isteriz. Biz Müslüman olarak cennete girdikten sonra isteyeceğimiz yegâne şey insanların hepsinin cennete girmesidir elbette. Kimse cennete geldiği için bize ait arazinin bölünüp ona verilmesi gibi bir durum tabiidir ki söz konusu olamaz. Cennete fazla insan girebildiği için bizim nefesimiz de daralacak değildir.

Nasıl ki insanlığı iyi bir kişinin Müslüman olmasını yürekten istiyoruz, buna benzer bir isteyiş de her Müslüman için geçerli olmak üzere şu temennidir: Ne olursun ahirete kul hakkıyla gitme!

İyi bir insanın iyi insanlık örneklerini göstermesi ve etrafına faydalarının dokunması, bütün o birikimi öldükten sonra hiçbir işine yaramayacağından canımızı acıtır ve onun Müslüman olmasını, ölürken Müslüman olarak dünyadan ayrılmasını isteriz. Çünkü boşa ölmesini istemeyiz. Bir kere kelime-i tevhidi söylemenin onun iyi insan olmasını işe yarar hâle getiren anahtar olduğunu biliriz. Kul hakkıyla dünyadan ayrılmak veya kul hakkı olmaksızın dünyadan ayrılmak da buna benzer.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz, ona kırk seneye yakın süre boyunca iyilik etmiş olan amcası Ebu Talib'e ölümünden önce ısrarla rica etmiş ve kelime-i tevhidi söylemesini istemişti; böylece ahirette şefaatinin dokunabilme şartı olan Müslümanlık ile buluşmuş olacaktı. Fakat Ebu Talib kelime-i tevhidi söylemedi. Kırk seneden fazla zaman boyunca iyiliğini gördüğü amcasının, onca iyiliğinin işe yaramayacak olmasına yüreği elvermiyordu.

İşte, bir müminin ahirete kul hakkı hesabıyla gitmemesini istemek de bunun gibidir. Üzerinde kul hakları olan bir mümin, evet, mümin olduğundan nihayetinde cennete gidecektir ama gidene kadar neler de çekecektir... Kul hakkı denen meselenin iman tarafından benzeri, küfür tarafından kelime-i tevhidi söylemek ya da söylememek farkının sonuçları gibidir.

Kur'an elimizde. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem onlarca hadisi masamızda. Akıl da kafamızda. Allah, yarattığı kullarını birbirine kırdırıp da cennetine koyar mı hiç? Bunu düşünemeyecek miyiz? İnsan küçücük bir bebeğe eziyet eder de melekler bunu gördükleri hâlde sırf namaz kılıyor, oruç tutuyor, zekât veriyor, iftar veriyor diye o bebeğe eziyet edeni gelişigüzel cennete alırlar mı? Hiç ayet ve hadis olmasa akıl dahi tek başına bunu kabul edebilir mi?

Kul hakkıyla ahirete gidilmez. Güzel güzel okunan Kur'anlar... peşinden koşulan iyilikler, vakıflar, haclar, zikirler... hepsi elden kaçırılacaktır. Kendi dışındaki insanlara karşı dilinden, elinden, imzasından hatta bakışlarından etkilenmiş; her incinenden kırılana kadar kişinin hakkına kul hakkı deniyor. Böyle bir hakla ahirete gitmek öyle tehlikeli, o kadar berbat sonuçlara gebe bir durumdur ki kul hakkı olan, mümkünse ahirete gitmemelidir! Ama illa gidilecek, herkes mutlaka gidecektir.

Resûlullah Efendimiz'in amcasına son nefesine ısrarlı ricalarla kelime-i tevhidi söyletmeye çalışmasını nasıl anlıyor ve hikmetini kavırıyorsak, kul hakkı yükünü taşıyarak ahirete gitmemenin de sebebini öyle bir anlayışla kavramalıyız. Ahirete kul hakkıyla gitmek insanın faciasıdır. Bunun içindir ki Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, ahirete intikal vaktinin yaklaştığını anlayınca herkesin gözü önündeyken "Bende hakkı olan var mı?" diye ashabına sormuştu. Hâlbuki hiç kimsenin onda hakkı olabilir miydi? Hepsi topyekûn varlıklarını ona

borçluydular zaten. Fakat Efendimiz aleyhisselam ahiretin ne manaya geldiğini biliyordu. Uhud'da şehit olma payesine bile erişse insan, üzerindeki kul haklarından kurtulmadan bir yere kıyılamayacaktı ahirette; buna varıncaya kadar biliyordu.

İnsanlar kul hakkı denen belaların belasından korkmalıdır. Müslümanlar için ahirette daha büyük bir ayak bağı yoktur. Kâfirler için elbette dert ve tasa edilecek şey değildir, üç yanacaklardı da dört yanarlar. Lâkin Müslümanlar açısından böyle olamaz; elinden kaçıracaklarına yazık olur. Mümin yanarsa yazık olur, namazlar giderse, zikirler harcanırsa yazık olur.

Kul hakkı denen mefhumu, insanın on beş sene boyunca aynı apartmanı paylaştığı komşusu dâhildir. Ama neticede sınırı olan bir hesaptır, on beş senedir. On beş sene boyunca komşunun tepesinde matkap çalıştırılırsa yine de bu sayısal ve geçicidir, nihayetinde bilançosu hesaplanabilir. Hesabı çok zor yapılacak kul hakları ise iki tanedir: Eşle birlikte geçirilen yıllar ve ebeveynle geçen zaman. Bunları bire indirmek bile mümkündür aslında zira eşle geçen hayat bir noktada sonlanabilir, insan boşanabilir ya da geç evlenebilir. On sekiz-yirmi sekiz sene sürmüş birlikteliğin hesabı sonuçta ele avuca gelebilir. Fakat anne-baba için bu da mümkün değildir. Anne-baba ölüp dünyadan ayrılır; hakkı yine de devam eder. Cenazesi kaldırılacağı zaman dahi telkin yine kimin oğlu olduğuyla verilir. Ahirette herkes köyünün adı, partisine mensubiyeti, soyadıyla değil onu doğuranların adıyla çağrılacaktır. Üzerindeki böylesi derin ve tükenmez hakkı; sadaka vererek, camiye tuğla alarak ya da köyüne çeşme yaptırarak kapatılabileceğini zannedenin aklı yoktur. Varlık sebebi olan anne-baba, Allah'ı tanımamızın ve cennete girmemizin vesileleri olduklarından, üzerimizde hiçbir şeyle ölçülemeyecek kadar büyük hak sahibidirler. Bu bakımdan velinimetimizdirler.

Her nimetin kendi çapında faturası vardır. İnsana üç günlük iş bulan, üç günlük teşekkürü hak edebilir. Ebedî cenneti kazanacağı ortamı insana hazırlayan anne-baba ise onları çok sevdiğini yılda bir ya da birkaç defa söylemekle hakları verilecek kimseler değildir. Eşler birbirine, evlatlar ebeveyne karşı bitmez denebilecek seviyede hukukun söz konusu olduğu konumdadır. Bunu bilen biri, zihninden 'anneler günü' diye bir kavramı geçiremez. Çünkü üç yüz altmış beş gündür anne-babanın günü. Bunu bire indirmeyi düşünmek ya da onlara iyiliği bir güne sıkıştırmak hıyanet ve akılsızlık sayılır. Bir günlüğüne doğmadın ki annen bir günlüğüne değerli olsun.

Hak denince sadece boşamak, dövmek, kırmak gibi ileri düzeyli durumların anlaşılması da yersiz ve mantıksızdır. Böylesi şeyler 'hak' denen durumun hayvanlar tarafından bile değerlendirilebilecek türüdür. Dövmenin kötü bir şey olduğunu köpekler bile anladığına göre insan için herhâlde bunu takdir etmenin ne faziletli ve insanlığı yüksek bir seviye olduğunu düşünmek mümkün olmasa gerektir. Arkadaşlarıyla muhabbet ederken konuyu eşinin gıybetine getirmek ise tam kıyamet günü açılacak türden bir hak konusudur mesela. İşte kritik bir eş hakkı!

Hak hukuku, bugünkü dünyanın demokrasi anlayışına göre veya birleştirilmiş milletlerin insan hakları mefhumu üzerinden düşünülebilecek şey değildir. Yerleri ve gökleri yaratan Allah'ın hesabına göre düşünmekle bu aynı değildir.

*

Allah Teâlâ, gözümüz açılsın ve aklımız başımıza gelsin diye, kıyamet sahnelerini tasvir ettiği ayetlerinde herkesin anne-babasından ve kardeşlerinden kaçacağı bir yer olarak tarif etmektedir ahireti. O öpmeye kıyamayan, yangın olsa kendinden önce çocuğunu kurtarmayı düşünen anne var ya, ahirette öyle olmayacaktır. Hiçbir ana, "ben yanayım cehennemde onun yerine de çocuğum kurtulsun" demeyecektir. Hiçbir evlat da cehenneme girmiş anasına yılda bir defa da olsun çiçek götürmeyi düşünmeyecektir. Yollar ve kapılar ayrılacak, artık birbirini tanımayan iki insana dönüşeceklerdir.

Bunun için ahirete anne-baba hakkı taşımaksızın gitmek en iyisi değil tek iyidir. Anne-baba ile aşgarî düzeyde yaşanmış tartışma konularıyla ölmek ve dünyadan böyle ayrılmak lazımdır. Şu dünyada anne-baba hakkıyla ilgili hesaptan yakasını kurtarmış olan sadece Âdem aleyhisselam ile Havva annemizdir. İsa aleyhisselam da babasız doğması hasebiyle bu talihi yarı yarıya yakalamıştır. Bu üç kişi haricinde herkes anne-baba tarafından dünyaya getirilmiş oldukları için, hesapla yüzleşmek zorundadırlar.

*

Kur'an'ında bütün mahlûkatı, insanlar ve cinler olarak iki büyük sınıfı, “bana kulluk etsinler diye” yarattığını buyurmuştur. Bu ayeti sürekli duyar ve biliriz. Müslüman olmuş hiç kimse bu dünyaya sosyal haklarını elde etmek için geldiğini ya da buna benzer farklı bir amaçla dünyada yaşadığını söylemez; Allah'a kulluk için geldiğimizi hepimiz biliriz. Becerebilir veya beceremeyiz, orası ayrıdır. Lâkin bütün evlatlar ve aslında başka anne-baba için birer evlat olan anne-babalar dikkat etmelidir ki kendisine kulluk edilmesi amacıyla yarattığını haber verdiği insan için, Bakara suresinin 83. ayet-i kerimesinde de şöyle buyurmaktadır Allah:

وَأَذِّنَا مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَائِيلَ لَا تَعْبُدُونَ إِلَّا اللَّهَ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا

“İsrailoğullarından söz aldık: Allah'tan başkasına kulluk etmeyeceksiniz ve anne-babanıza iyi davranacaksınız...”

Arkadaşlar,

Gençler,

Müslümanlar,

İlahiyat okuyan kızlar,

Lanetli İsrailoğulları Allah'a verdikleri söz olan hem yalnızca ona kulluk etme hedefinden caymış hem de anne-babalarını üzmüşler, böylece lanetlenmişlerdir. Sözünü bozdukları konulardan biri de budur: Anne-baba önünde paspas olma inceliği. Buradaki birleşen iki başlığa dikkat etmeliyiz: Allah'a kulluk ve anne-babaya iyilik etmek. Saray ile gecekodu zihinde birleşir mi hiç? Ya da altın ile demir aynı dükkânda mı satılır? Bir arada ve aynı listede zikredilen şeyler birbirine yakın olmak zorundadır. Allah, kendisine kulluk için yarattığı insanlardan anne-babaya itaatkâr ve iyiliksever olma sözü aldığını aynı cümle içinde buyuruyorsa bu bariz bir yakınlık anlamına gelmez mi?

Nisa suresinin 36. ayet-i kerimesi ise aynı inceliği başka bir şekilde yakalamakta ve gözümüzün önüne getirmektedir:

وَاعْبُدُوا اللَّهَ وَلَا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا

“Allah'a kulluk edin, ona hiçbir şeyi ortak koşmayın ve anne-babanıza iyi davranın...”

Bize Müslüman'ın kalitelisi sorulsa ‘çok değerli bir hanımefendi’ olmasını ileri sürerek, babasının rızası olmaksızın evlenebilmiş birini cevap diye gösterebiliriz zira bu ayrıntı o kadar da kayda değer gelmeyebilir. ‘İyi Müslüman’ sınıfına giren kişileri saymamız istense cevaplarımız “Filistin’de cihat eden”, “çok namaz kılan”, “âlim”, “hafız”... diye sayar da sayarız. Bunlar eğri değil, doğru cevaplardır ama listeleme hatamız var. Çünkü Allah böyle listelemiyor: Allah'a kulluk olarak ilk sıraya kendini, ardından anne-babaya iyiliği gösteriyor. Filistin’de cihat etmek veya diploma alıp insanlara dini öğretmek, bir derneğe-partiye dâhil olup bütün insanlığın hayrı için uğraşmak anne-babaya iyi davranmanın yerine geçebilecek öncelikte ‘iyi Müslüman olma’ kriterleri değildir.

Medine’ye inen Kur'an'ın listeleme önceliği ilk sırada Allah'a kulluk, hemen ardından anne-babaya iyiliktir. Bunun eğilip bükülebilecek tarafı yoktur. Anne-baba da onları bu konuma

getiren Allah'ın adaletini zihinden çıkarmayacak, hak tecavüzü görmek istemiyorlarsa yetki tecavüzüne karşı da temkinli davranıp çocuklarına zulmetmeyeceklerdir.

Enam suresinin 151. ayetinde Rabbimiz şöyle buyurmaktadır:

قُلْ تَعَالَوْا أَتْلُ مَا حَرَّمَ رَبِّيَ عَلَيْكُمْ أَلَّا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا

“De ki ey Peygamber: Gelin, Allah'ın neyi yasakladığını size söyleyeyim: Allah'a şirk koşmayacaksınız ve anne-babanıza iyi davranacaksınız.”

Ne oldu listeye? Şirk koşmak (İsa Allah'ın oğludur, Meryem Allah'ın eşidir, Lat tanrıdır vb. sözleri -hâşâ- söylemek) suçundan sonraki sıraya anne-babaya iyi davranmamak geldi. İnsan iki yüz sene ömrü olsa bile bekâr kalmaya katlanır da anasını istemediği bir gelin/damat adayı yüzünden ağlatmaz demek ki: Mümin bunu anlar.

İsra suresinin 23. ayeti konuyu daha derinleştirmekte ve mümin için zeminin ne derece zor olduğunu meydana çıkarmaktadır:

وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا

“Allah hükmünü vermiştir: Sadece onun kulları olacaksınız ve anne-babanıza iyi davranacaksınız.”

Bu kadar açık bir hüküm ve manzaranın böylesi netliği karşısında insanın eli kolunun bağlandığı ortadadır. Peki, Allah bizim sözgelimi uyuz ve geçimsiz bir babamız olduğunu görmez mi? Görmez olur mu hiç, kendi yarattığı kulunu nasıl görmeyecek! Fakat böyle bir itirazla konuya yaklaşmak da ayrı bir uyuzluk ve anlayışsızlık değilse nedir? İnsan kendisini de tıpkı babasını olduğu gibi Allah'ın yarattığı gerçeğini unuttur ve üç günlük dünyada sabredip herkesin anne-babasına hizmetten on sevap kazanmasına karşın ‘uyuz’ babaya hizmet etmek zorunda olduğu için birkaç kat fazla sevap kazanma fırsatını teper mi hiç? Bu akıllılık olur mu?

Demek buradaki ‘uyuzluk’ sadece babada değildir; altından güzel fırsatı kaçırın evladın da feci nasipsizliği epey bir uyuzluk içermektedir. Yoksa itham etmek kolay iştir.

Lokman suresinde Allah Teâlâ, ona şükretmemizi buyurduktan sonra “anne-babana da şükredeceksin” diye hemen ardından buyruğunu devam ettirmektedir. Allah'a teşekkürden sonraki teşekkür hakkı anne-babanındır. En mümin delikanlının en gâvur babası bile olsa söz konusu kişi, evladın mümince davranmak zorunda olduğu gerçeğini değiştirmez. Babalık ve annelik bir Müslüman'ın din farkından dolayı gözden çıkarabileceği veya saygısızlığı haklı görebileceği düzeye asla düşürülemez.

Anne-babanın konumunu dinimizin nereye getirdiğini öğreten başka bir ayet de Ankebut suresinin 8. ayetidir:

وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ حُسْنًا

“İnsana, anne-babasına iyi davranmasını emrettik.”

Ezanla namaza çağırın Allah, aynı Allah, anne-babaya itaat etmek ve iyilik göstermek görevine de çağırmıştır. Lokman suresinin 14, Ahkaf suresinin 17. ayetlerinde de bu minvalde emirler geçmektedir.

Bu emirlerin bütününden ve aslında her birinden anlaşılmalıdır ki anne ile baba, seküler veya içkici olsalar bile annelik ve babalık konuları Allah'ın teminatı altına alınmış ve çiğnenemeyecek pozisyonda duran kimselerdir. Evlat, Allah'a isyan anlamına gelecek işleri yapmak haricindeki bütün sorumluluklarıyla onların hizmetinde bulunacaktır. Ona alkollü temin etmez evlat ama sözgelimi alkollü içtikten sonra kustu ve gömleği kirlendiyse o

gömleği yıkayacaktır: Çünkü anne-babasının gömleği kirlenmiştir ve evlat da temizliklerine koşturmalıdır.

Bu zor mudur?

Namaz kolay mıdır peki? Ya da cihat veya hac kolay mıdır? Allah'ın hangi emri çok kolaydır ki? Filistin'de Mescid-i Aksa'yı ziyaret edip oradaki kardeşlerimize "Allah size sabır versin" demek kolayımıza kaçıyor belki ama aslında cenneti kazanmanın neresi kolaydır ki? Belediye parkı mı sanıyoruz cenneti ki kazanmak ve girmek kolay olursun? Cennetin bir bedeli olmayacak mıdır? Orayı kazanmanın en ağır bedellerinden biri anne-babalardır ve rızaları dünyadayken astronomik miktarda hizmetle ödenerek alınabilen bir bilet gibidir.

Peygamberlerini seven, koruyan ve ayrı bir yerde tutan Rabbimiz, Meryem suresinin 14 ve İsrâ suresinin 23. ayetlerinde onları öveceği zaman "anne-babasına karşı iyiydi" buyurmaktadır. Düşününüz ki söz konusu edilen kişi bir peygamberdir; daha ötesi olmayan kulluk makamındadır. Onun hakkında mesela "cihat etti, ibadet etti" der gibi yüksek fazilet derecesinden bir şey olarak saymaktadır bunu. Üç günlük bebekken kundakta konuşabilen İsa aleyhisselâmın ne konuştuğunu, ona bu lütfu sağlayan Allah Teâlâ, "Allah bana, anama iyi davranmamı emretti" şeklinde açıklıyor. Mucize olarak üç günlük bebek konuşuyor ve konuştuğu da anasına iyi davranmasının emredildiği haberini vermek oluyor.

Gerçek Müslüman'ın üç günlük bebekken bile derdi anne-babası olur demek ki: Buradan bu anlaşılıyor. Anneye el kaldırmak, babanın elektrik parasını vermemek vs. değil; Allah'ın "öf bile demeyin" buyurduğu seviyeden söz ediyoruz. Konuşarak da yazarak da bu durum ihlal edilemez. Emojiyse üzgün veya asık suratlı emoji dahi gönderilemez. Madem çağın dilinde emojiyle anlaşmak vardır, 'öf' mealinde olacak bir emoji anneye karşı paylaşamaz.

Allah'ın huzurunda tavaf ederken kimi ayağına basar, ihramın açılır, güneş tepeden fırın gibidir, mermerler ısınmış, arkadan insanlar sıkıştırıyor... bütün bu hengâme birikir de Allah'a karşı "öf ya Rabbi be, bu kadar kalabalıkta ibadeti niye emrettin ki!" diyebilirden anne-baban seni bunalttığına da gerginleşip "ooof" diyebilirden demektir. İki durumun da varacağı yer aynıdır ve Allah'a ulaşır.

Anne-babamız dünyadaki sırat köprülerimizdir. Sırat köprüsünü hep ahirette görmeyi bekleriz ama insan aslında dünyadayken o köprüyü yapmış veya yıkmıştır zaten. Anne-baba da adeta Ebu Cehil'e lanet eder gibi beddualarla evladını harcayan, kendi varlık sebebini mahveden, rahmet kapılarını tıkatan cahillığe düşmemelidir. Bir gün işlediği yanlıştan dönen ve istiğfar ederek bir cuma akşamı annesi için Yasin okuyan ya da yetim çocuğun birine ayakkabı alan evladının o yaptığıyla mezarında bir nebze olsun rahat edecekken o ümidi bir beddua ile boğmak nasıpsızlık, büyük kısmetsizliktir. Bedduası, ağız dolusu kötü temennileriyle evladı için tövbe yollarını tıkayan anne-baba esasen kendi rahmet musluklarını sökmüş demektir. Bu nedenledir ki akıllı anne-baba, çocuğuna asla beddua etmez.

Bir sırat köprüsüne benzeyen anne-baba, yaşlandığında kıldan ince ve kılıçtan keskin hâle gelir. Onu geçmek artık eskisinden daha zordur. Allah Teâlâ, Evkaf suresinin 15-18. ayetlerinde anne-baba imtihanını geçenler için enteresan bir müjde vermektedir. İnsan bir sürü iyi iş yapar ve kiminden az kiminden çok; illa bir miktar sevap kazanır. Mesela Kâbe'nin dibinde, zihnimiz dünyadan tamamen koparak kıldığımız namaz ile televizyonu açmış, gelecek yayını bekliyorken o arada kıldığımız namaz herhâlde aynı değildir. Anne-babaya iyi davranan ve dualarını alıp samimi şekilde rızalarını kazanarak ölen kulları için Rabbimiz, bunun "hayatları boyunca yaptıklarının en iyisi" standardı üzerinden kabul edileceğini buyuruyor. Dahası var: Günahlarının da affedileceğini haber veriyor.

Allah'ın sözüne güvenen ve anne-babasına iyilik ederek yaşayanlara verilecek karşılık budur. Fakat onları üzen, ah'larını alan ve haklarını helal ettiremeyenler içinse "cehennem sözümüz haktır" buyuruyor. Şimdi gel de anne-babayı dünyada kurulmuş bir sırat köprüsü olarak görme...

Anne-babanın olanca bıkırtıcılıklarına, iflahını kesmelerine karşın evlat asla onların ölümü için dua ve temenni etmemelidir. Çünkü ebeveyni, evlat için rahmet kaynağıdır. Onların yüzüne karşı tek bir incitici söz söylememek evladın aslî işidir ve mütevazı olmak da kesin şarttır. Bu mütevazılık nedir peki?

Şöyle örnek verelim: Annen seksen yaşında, sen de altmışlardasın; sen iki yaşındayken annen yirmili yaşlarında bir hanımdı. Oynuyordun, nazlanıyordun, eteğine yüzünü gözünü siliyordun... o kadar yakındınız. Unutmayacaksın ki sen hâlâ iki yaşındasın; annen kaç yaşında olursa olsun. Ortaokul, lise, üniversite, doktorayı bitirdin ama hâlâ iki yaşındasın; bunu unutmayacaksın. Bir gün anne-babanın önünde ayak ayak üstüne atacak hâle gelemeyeceksin bu dünyada, gelmeyeceksin. Hükümetten bakan arkadaşların ziyaretine gelse ve annen seni onların yanında bağırarak azarlarsa “anne n’apıyorsun ya... görmüyor musun arkadaşımız bakanlar, genel müdürler burada...” yine diyemezsin. Alttan alacak, elini öpeceksin -ama spor olsun diye değil, öyle olsun diye. Allah böyle istiyor.

Sana çocuklarının önünde tokat atabilir mi baban? Bunu o düşünmelidir çünkü kıyamet günü o tokadı ödeyecektir. Çocuğunun, hanımının, kocasının önünde bir insan azarlanır veya dövülür mü hiç? Bunun elbette ahiret defterleriyle ilgili bir hesabı olacaktır ve Allah her şeyi görür. Fakat Allah her gördüğünün hesabını dünyada görseydi biz var olmazdık.

Vazifeler bitti mi? Bitmedi. Her namazın sonunda, selam vermeden önce anne-babaya dua etme görevi unutulmayacaktır. “Rabbenağfirli...” diye başlayan duada bu ifadeler geçer. Sağsalar da ölmüşlerse de bu yapılacaktır.

Böyle müstesna bir konumda duran anne-baba olma talihi, iki önemli durumu zihinden çıkarmamayı gerektirir: Her anne-babanın da anne-babası vardır ve anne-baba, beddua makinesi değil rahmet vesilesi olmalıdır. Beddua edebilmek, sürekli kötü sözler ve temenniler dillendiren ağız sahibi olmak bir marifet olamaz.

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah’a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ahabına salat ve selam olsun.